

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/7/2021
Identifikačné číslo spisu:	2117222497
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2117222497.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. O. A., bývajúceho v J., K. XXX/XX, zastúpeného Mariánom Galbavým, Advokátska kancelária s.r.o. so sídlom v Trnave, Kapitulská 448/6, IČO: 51 436 108, proti žalovanej M. K. I., bývajúcej v V. XXX, zastúpenej JUDr. Barborou Petrovičovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Hlavná 44, IČO: 42 155 070, vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 19C/76/2017, o zaplatenie 13.000,- eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/161/2019 z 27. mája 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Trnave (ďalej len „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) rozsudkom z 22. októbra 2018 č. k. 19C/76/2017-106 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia v sume 13.000,- eur s prísl. (výrok I.); žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal svojho nároku na tom skutkovom základe, že za žalovanú zaplatil kúpnu cenu ojazdeného motorového vozidla Mazda 3, podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 06. marca 2017 (ďalej len „kúpna zmluva“), žalovanou ako kupujúcou s predávajúcou B. A.. Žalobca v spore tvrdil, že uvedeným spôsobom zaplatenia kúpnej ceny vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie v zmysle § 454 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), t.j., že plnil za niekoho iného, čo plniť mal sám. Okresný súd konštatoval, že predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia podľa citovaného zákonného ustanovenia sú dve skutočnosti: 1. predovšetkým musí ísť o plnenie, ktoré mal iný subjekt na základe svojej povinnosti plniť sám, 2. okrem toho je potrebné, aby ten kto plnil za iného nemal sám povinnosť plniť. Takýto prípad sa môže vyskytnúť napríklad vtedy, keď niekto omylom plní za iného pretože sa domnieva, že má sám povinnosť plniť. V danom prípade bolo však jednoznačne preukázané, že žalobca mal vedomosť, že kúpnu cenu platí za žalovanú (svoju priateľku), ktorá bola kupujúcou, čo nevyhnutne predpokladalo dohodu medzi ním a žalovanou o kúpe vozidla ako i o tom, kto uhradí kúpnu cenu, keďže žalovaná ani nemala na to

finančné prostriedky. Absentovalo preukázanie existencie akejkolvek dohody o tom, že by uvedené finančné prostriedky mala žalovaná žalobcovi vrátiť, čo žalovaná aj v konaní popierala. Za daného stavu, súd prvej inštancie dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena na strane žalobcu, t.j. nepreukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej. Konštatoval, že medzi žalobcom a žalovanou došlo ku „skrytému darovaniu“ finančných prostriedkov, ktoré bolo právnym dôvodom plnenia žalobcu, čo vylučuje nárok na ich vrátenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ sa žalobca v priebehu konania mienil domáhať plnenia titulom vrátenia daru, okresný súd poukázal na tzv. spätnú koncentráciu konania, konštatoval, že jeho predmetom bolo vydanie bezdôvodného obohatenia na úplne inom skutkovom základe, než ako následne žalobca chcel tvrdiť. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď v spore pne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len“ odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 10Co/161/2019 z 27. mája 2020 napadnutý rozsudok prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvej inštancie a v podrobnostiach na ne poukázal podľa § 387 ods. 2 CSP. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie použil v dôvodoch svojho rozhodnutia pojem, ktorý nie je zákonný, t. j. „skryté darovanie“, odvolací súd uviedol, že tento pojem je používaný v judikatúre napr. Cpj 37/1998, R 1/1979 NS SR, podľa ktorého judikátu „na vrátenie poskytnutého plnenia ako plnenia bez právneho dôvodu je nárok iba vtedy, ak ten ktorý plnil, nemal vedomosť o tom, že nie je povinný plniť alebo, že ten, ktorému plní, nie je oprávnený plnenie prijať“. Inak by sa totiž súd musel zaoberať otázkou, či medzi vlastníkmí nedošlo napríklad ku „skrytému darovaniu“, ktoré by bolo právnym dôvodom na plnenie a vylučovalo by nárok na jeho vrátenie z titulu neoprávneneho majetkového prospechu. Aj napriek tomu, že v predmetnej veci si žalobca neuplatnil nárok titulom bezdôvodného obohatenia získaný plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ale titulom vydania bezdôvodného obohatenia od toho, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 Občianskeho zákonníka), vzhľadom na skutkové okolnosti uvedené stranami sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, či medzi stranami nedošlo k darovaniu finančných prostriedkov a dospel, aj podľa názoru odvolacieho súdu, k správneému záveru, že k takémuto darovaniu skutočne došlo. Toto bolo právnym dôvodom na plnenie a vylučovalo tak nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Záver o „skrytom darovaní“ je správny tiež preto, lebo žalobcom bola odovzdaná žalovanou prijatá finančná hotovosť bez toho, aby žalobca dal akokoľvek najavo úmysel požadovať plnenie späť a robil tak s vedomosťou, že žalovaná peniaze použije na úhradu svojho dlhu a že mu ich nie je schopná vrátiť, resp. túto skutočnosť akceptoval, a žalovaná peniaze za rovnakých okolností prijala, a možno takto zistený skutkový dej podriaďiť pod ustanovenie § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K ďalšej odvolacej námietke, že súd prvej inštancie neposkytol žalobcovi lehotu na vyjadrenie v čom vidí hrubé porušenie dobrých mravov, odvolací súd s poukazom na rozbor zákonnej a sudcovskej koncentrácie konania uviedol, že okresný súd postupoval správne, keď na uvedenú žiadosť, resp. tvrdenia žalobcu už neprihliadol, čo v napadnutom rozsudku aj riadne odôvodnil. Nedôvodná bola aj odvolacia námietka o nepreskúmateľnosti a nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď žalovanej ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a síce, „či možno vzťah medzi žalobcom a žalovanou, resp. plnenia žalobcu subsumovať pod § 628 Občianskeho zákonníka, t. j. či k platnému uzavretiu darovacej zmluvy/darovaniu môže dôjsť aj v prípade, ak absentuje fyzické odovzdanie daru - hnutelnej veci medzi darcom a obdarovaným za súčasnej absencie písomnej darovacej zmluvy“. Uvedená právna otázka nebola podľa vedomostí žalobcu v judikatúre najvyššieho súdu riešená, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu odkazuje výlučne na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR. V prejednávanej veci podľa žalobcu absentuje akýkoľvek relevantný priamy dôkaz/prejav vôle o tom, že žalobca a žalovaná mali v úmysle uzavrieť darovaciu zmluvu, resp.

že žalobca mal finančné prostriedky darovať. V závere podaného dovolania žalobca vyjadril presvedčenie, že ním poskytnuté plnenie, t. j. úhrada kúpnej ceny za žalovanú, mala byť kvalifikovaná ako plnenie za iného tak, ako to bolo uvedené v žalobe. Plnenie za iného predstavuje jednu zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ktoré označil ako titul uplatneného žalobného návrhu, keďže nemal nikdy vôľu žalovanej finančné prostriedky na kúpu osobného motorového vozidla darovať. Z uvedených dôvodov dovolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok odvolacieho/súdu prvej inštancie zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 13.000,- eur s prisl.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení k dovolaniu žalobcu dovolací súd žiadala, aby podané dovolanie ako neprípustné zamietol. Uviedla, že žalobcom uplatnený dovolací dôvod nie je aplikovateľný v predmetnom spore. Poukazovala na to, že žalobca si v podstate odporuje, keď žalobu podal titulom vrátenia bezdôvodného obohatenia, na druhej strane v priebehu sporu argumentuje vrátením daru.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti CSP, kedy tiež treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci ktorého konania by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1Cdo/140/2018, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/134/2018, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je

dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

12. V prejednávanej veci žalobca v podanom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V tejto súvislosti dovolací súd predovšetkým uvádza, že ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd; vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne; uviesť ako by mala byť táto otázka správne riešená.

13. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd doposiaľ neriešil a je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola doposiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi doposiaľ neposudzoval právnu otázku vymedzenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

14. Aby na základe dovolania podaného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania vyplývajúca z Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

15. Otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

16. V danom prípade relevantnou právnou otázkou, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci samej bolo podľa žalobcu posúdenie „či možno vzťah medzi žalobcom a žalovanou, resp. plnenia žalobcu subsumovať pod § 628 Občianskeho zákonníka, t. j. či k platnému uzavretiu darovacej

zmluvy/darovaniu môže dôjsť aj v prípade, ak absentuje fyzické odovzdanie daru - hnutelnej veci medzi darcom a obdarovaným za súčasnej absencie písomnej darovacej zmluvy“.

17. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade zásadnou otázkou právneho významu od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci samej nebola otázka nastolená dovolateľom (viď bod 16 tohto rozhodnutia), keďže dôvodom zamietnutia žaloby bol záver súdov nižších inštancií o neunesení dôkazného bremena na strane žalobcu, t.j. nepreukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, ktorý vychádza zo zisteného skutkového stavu, „...že žalobcom bola odovzdaná a žalovanou prijatá finančná hotovosť bez toho, aby žalobca dal akokoľvek najavo úmysel požadovať plnenie späť a robil tak s vedomosťou, že žalovaná peniaze použije na úhradu svojho dlhu a že mu ich nie je schopná vrátiť, resp. túto skutočnosť akceptoval, a žalovaná peniaze za rovnakých okolností prijala...“. Predmetný záver sa zakladá na vykonaných dôkazoch (viď najmä chatová komunikácia medzi stranami sporu). Uvedená skutočnosť/zistenie viedla súdy nižších inštancií k záverom o nesplnení podmienok vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej (bližšie viď bod 8 rozhodnutia odvolacieho súdu), tak ako ho má na mysli ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka podľa ktorého bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. 17.1. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom dokazovania. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť má pre stranu sporu procesnoprávnú sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Inak povedané bolo povinnosťou žalobcu preukázať skutočnosť, na základe ktorých by súd dospel k záveru, či sú splnené predpoklady hypotézy zvolenej právnej normy (ustanovení §454 Občianskeho zákonníka), v zmysle ktorej si žalobný nárok uplatnil (II. ÚS 38/2015). Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov súdom (II. ÚS 400/09).

18. Z uvedených dôvodov preto dovolateľom vymedzená otázka nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 432 až § 435 CSP, v konkrétnych skutkových okolnostiach má povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Vo svojej podstate otázka položená dovolateľom je v rozpore s jeho tvrdeniami, že plnil dlh za žalovanú (bez ďalšieho t.j. bez iného dôvodu) a preto má nárok na vrátenie plnenia, keďže pripúšťa existenciu darovacej zmluvy medzi stranami sporu; v predošlom konaní žalobca túto skutočnosť aj výslovne uviedol, keď sa mienil domáhať vrátenia daru. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Nesúhlas so záverom o neunesení dôkazného bremena prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nezakladá.

19. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

20. S poukazom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ CSP ako neprípustné odmietol.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.